

อย่าสีกนะ ช่วยยายสร้างวัด

โดย พระบรยงค์ สิริปณฺโณ

“ใครนอนตื่นสาย...

เทวดาเขาจะถ่มน้ำลายใส่หัว อูย อูย อูย

ใครตื่นเช้า...

เทวดาเขาจะยกมือ สาธุ”



พระบรยงค์ สิริปณฺโณ

อายุ ๓๕ ปี

การศึกษาทางโลก : ปวส. ก่อสร้าง

โรงเรียนเซนต์จอนห์เทคนิคกรุงเทพ

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมโท

งานพระศาสนา : ช่วยงานด้านธรรมโยธา

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ อาตมาได้รับงานบุญด้านธรรม-
โยธา โดยรับงานก่อสร้าง บำรุงปฏิสังขรณ์ มีสำนักงาน
อยู่บริเวณลานจอดรถด้านหน้าวัด



ในตอนเช้า เมื่อจ่ายงาน
พนักงานเสร็จ เวลาประ-
มาณ ๐๘.๐๐ น. คุณยาย
อาจารย์จะมาตรวจที่หน้า
วัดทุกเช้า ท่านจะนั่งรถ
สามล้อที่มีอุปาสกขับ และ
ได้พบกับอาตมาและพระเพื่อน

พอคุณยายอาจารย์ลงจากรถ

ท่านก็จะพูดกับอาตมาว่า

**“ท่าน ท่าน อย่าลืกันนะ ช่วยยายสร้างวัด ช่วย
ยายดูแลวัด ยายสร้างวัดนี้ด้วยเงิน ๓,๒๐๐ บาท ท่าน
อย่าลืกันนะ”**

ในขณะที่คุณยายอาจารย์พูดกับอาตมา ท่านก็
จะพนมมือพูดตลอดเวลา อาตมาต้องเอาใจจดที่ศูนย์กลาง-
กายตลอดเวลา เพราะกลัวบาป ที่คุณยายซึ่งมีธรรมะที่
ละเอียดๆ พูดกับเราซึ่งเป็นพระบวชใหม่ ท่านก็ยังพนม-
มือพูด

อีกครั้งหนึ่งที่อาตมาจำได้แม่นยำมาก คือบางวัน
อาตมาทำงานดึกๆ เพราะต้องดูแลพนักงานที่ทำงานกลางคืน
กว่าจะได้จำวัดก็ตึกมากทีเดียว ตอนเช้าก็จะตื่นสาย ไม่
ทันสวดมนต์ทำวัตรเช้า พอจ่ายงานเสร็จ เวลาประมาณ
๐๘.๐๐ น. คุณยายก็มา และคำแรกที่ท่านพูดก็คือ

**“ท่าน ท่าน อย่าลืกันนะ ช่วยยายสร้างวัด
ไครนอนตื่นสาย เทวดาเขาจะถ่มน้ำลายใส่หัว
อูย อูย อูย!**

ใครตื่นเช้าเทวดาเขาจะยกมือสาธุ”

เวลาพูด ท่านจะทำท่าทางไปด้วย



เป็นที่น่าอัศจรรย์ที่คุณยาย
อาจารย์รู้ได้อย่างไรว่าเราตื่น
สาย คุณยายพูดอย่างนี้
๓-๔ วัน จนกระทั่งงาน
กลางคืนเสร็จ พวกเราก็
ไม่กล้าที่จะตื่นสายอีก
ไม่ใช่กลัวเทวดาถ่มน้ำลาย
ใส่หัว แต่ด้วยความเคารพรัก

คุณยายอาจารย์ต่างหาก

ก่อนจะกลับ คุณยายอาจารย์มักจะพูดเสมอว่า



“ท่าน ท่าน อย่าให้ยายบาปนะ” พร้อมกับยกมือไหว้อาตมา
ท่อมหัว และยิ้มอย่างอ่อนโยน ยิ้มอย่างมีเมตตา ทำให้อาตมาน้ำตาคลอเข้าทุกครั้งไป เพราะซาบซึ่งในบุญคุณของคุณยายอาจารย์ ที่คอยเป็นห่วงพระที่ทำงานด้านโยธานี้เป็นพิเศษ หากมีโอกาสดีๆ คุณยายอาจารย์มักจะนิมนต์พระธรรมโยธานี้มารับสังฆทาน และนิมนต์ฉันภัตตาหารที่กุฏิของท่านเสมอๆ

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ เป็นปีที่หลวงพ่อมอบให้คุณยายอาจารย์เป็นประธานกฐิน สร้างมหาธรรมกายเจดีย์ คุณยายมีความปีติเบิกบานใจมาก ท่านมาที่สำนักงานธรรมโยธา

และบอกพระธรรมโยธาว่า

**“หลวงพ่อย้ายเป็นประธานกฐิน
หลวงพ่อย่อจะสร้างเจดีย์สูงเท่านกเขาเหิน
ท่านต้องช่วยย้ายบอกบุญนะ”**

นำอัศจรรย์ตรงที่ว่า คุณยายอาจารย์จะพูดกับคนอื่นว่า สร้างเจดีย์เฉยๆ แต่ท่านมาบอกกับพระธรรมโยธามีคำว่า สูงเท่านกเขาเหิน เพิ่มเติม

ท่านคงจะให้พระธรรมโยธานี้บอกว่า สูงขนาดไหน จะได้มีกำลังใจอยู่สร้างเจดีย์กับคุณยายอาจารย์ ก่อนท่านกลับก็ไม่ลืมคำว่า



**“ท่าน ท่าน อย่าลืมนะ ช่วยย้ายสร้างวัดนะท่าน
อย่าให้ย้ายบาปนะ”**

พวกเราก็จะหัวเราะด้วยน้ำตาที่คลอเบา ด้วยความซาบซึ้ง และรับปากคุณยายอาจารย์ทุกครั้ง คุณยายก็จะหัวเราะด้วยความเบิกบาน

ใจเช่นกัน

พ.ศ. ๒๕๓๙ อาตมาและหมู่คณะได้ช่วยพระเดช-

พระคุณหลวงพ่อดูแลการก่อสร้างสมาธิธรรมกายสากลหลังใหญ่ ระยะเริ่มแรกของการก่อสร้างเป็นการสร้างฐานรากพื้นที่ก็เฉอะแฉะ มีแต่โคลนเลน

อาตมาและคณะทำงานกันหามรุ่งหามค่ำ เพราะต้องให้ทันงานเทฐานราก ไม่ค่อยได้นั่งสมาธิ ในใจมีแต่เรื่องงาน ตอนกลางคืนก็นอนคิดว่าเราอยู่ทางโลกก็ทำงานโยธา มาบวชเป็นพระก็ต้องทำงานโยธาอีก แต่ถ้าไม่บวชก็จะทำงานโยธาได้ดี และสะดวกกว่าเป็นพระมาก จะเป็นพระหรือเป็นโยมดีหนอ ?

รุ่งเช้า คุณยายอาจารย์ก็มาอีก โดยมีโยมพี่อารี-พันธ์ุขับรถพาคุณยายมา แต่กว่าจะมาถึงก็ต้องลุยโคลนเลนเฉอะแฉะ ทางเป็นหลุมเป็นบ่อ เจ็บนองไปด้วยน้ำ

พอคุณยายอาจารย์ลงจากรถ ท่านก็เอาสมุดบันทึกเอาไว้อัดบันทึกการทำงาน และขนมต่างๆ มากถวายพระธรรมโยธาทุกรูป แล้วคุณยายก็พูดว่า

“ท่าน ท่าน อย่าลืมนะ ช่วยหลวงพ่อ ช่วยยายสร้างวัดนะ”

อาตมาก็อึ้ง ไม่รับปากท่าน ท่านก็พูดอยู่ประโยคเดียวนี้ถึง ๓ ครั้ง และมองหน้าอาตมา อาตมาจึงรับปากท่าน พอรับปากท่านแล้ว ท่านจึงขอตัวกลับ

ไม่ว่าจะเป็นกิริยาหรือคำพูดของท่าน อาตมายัง
จำได้จนถึงทุกวันนี้ และจะจำไว้ตลอดไปด้วยความเคารพ
ในขณะที่ท่านพูดกับอาตมา อาตมาอยากจะยกมือไหว้ท่าน
ด้วยใจจริง แต่ก็ทำไม่ได้ด้วยเหตุผลของการเป็นพระ แต่
ในใจนั้นกราบแทบเท้าท่าน ตั้งแต่ได้พบท่านแล้ว

ทุกวันนี้ไม่มีคุณยายอาจารย์ ผู้มีเมตตามาให้
กำลังใจแล้ว แต่อาตมาก็ไม่เคยลืมคำที่คุณยายอาจารย์
สั่งสอน และมอบวิธีปฏิบัติให้แก่อาตมา และจะยึดมั่น
คุณยายอาจารย์เป็นแบบอย่างในการสร้างบารมีตลอดไป

